

De kallar sig ***District Unknown***. De spelar metal. I Kabul. Frilansarna Joakim Wedholm och Jacob Zoherman har träffat Afghanistans enda helafghanska hårdrocksband.

Kabuls hårdrockare

Text: Joachim Wedholm

Bild: Jacob Zoherman/KONTINENT, www.zoherman.com

Joachim och Jacob är frilansjournalister och besökte Afghanistan senhösten 2010.

Afghanistans första och enda metalband föddes ur självmordsbomber i en belägrad stad. *District Unknown* förklarar hur de kanaliserar hat genom metal, berättar om kärleken till replokalsgudarna Opeth – och varför afghansk metal dör med dem.

”Curse all motherfuckin’ politicians and all the fuckin’ corrupted people!”

De är 20 minuter sena upp på scenen.

Eftersom det är Kabul försvinner strömmen mitt i soundchecken. Människor irrar runt och skriker saker om reservgeneratorer. När två av dem kopplas in låter instrumenten igen.

District Unknown är först ut i Kabuls första ”Battle of the Bands” – inför en publik som vanligtvis inte skulle betala för att se killar med svart nagellack growla som om det var deras sista dag i livet. Publiken anländer i fyrhjulsdrivna Toyota-jeepar. Men först efter att de fått tillstånd av organisationernas säkerhetsansvariga. I kostymer, skjortor och blusar går de förbi säkerhetskontrollen på restaurangen *Le Atmosphere* och de symboliskt

utplacerade männen med sovjetillverkade Kalashnikovs. Bandet kommer i skinnjackor, nitbälten, bockskägg och bandanas. Men det är den publiken Afghanistans första och enda metalband får nöja sig med ikväll. Västerlänningar och välutbildade afghaner från välgörenhetsorganisationer har hört genren förut. De vet att den existerar. Men enligt frontmannen, sångaren och gitarristen, Lemar Saifullah förstår de inte musiken.

– **UTLÄNNINGAR REAGERAR PÅ VÅRT LÅNGA HÅR** och bockskägg. De klappar händerna i ren sympati och vet inte om låten är över eller inte. Välgörenhetsskillar gillar inte metal, men de kommer ändå fram och säger: ’Vad det än är ni gör så är det bra...’

Lemar, och resten av bandet skrattar, och han ger ett annat exempel på hur utlänningarna reagerar.

– För en månad sedan kom det fram en tjej till mig, den första tjejen som kommit fram, och sa att det var bra, men hon undrade varför jag var så arg. Jag sjöng ju bara!

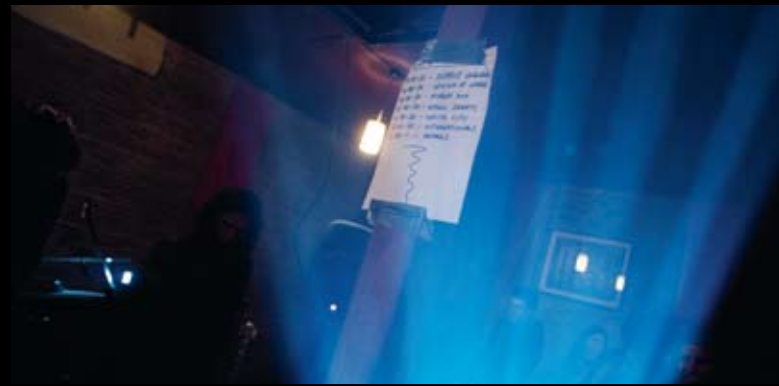
Men de har också spelat inför en helt afghansk publik, med ett likartat resultat. Metal är en utforskad genre i ett land som varit avspärrat för västerländska influenser under talibanväldet. De beskriver en situation där landets ungdomar tror att allt som inte är afghansk folkmusik och indisk och iransk popmusik är trendigt.

– Det de egentligen vill ha är Bon Jovi, inte metal. Vissa tror till och med att vi spelar rapmusik. Efter en spelning kom det

” **Välgörenhetskillar gillar inte metal, men de kommer ändå fram och säger: 'Vad det än är ni gör så är det bra'...**”

Lemar Safiullah, sång och gitarr

fram en kille och frågade om vi spelar på bröllop, säger Lemar och bandet flinar. I nästa andetag bli han allvarlig igen:

– Men vi kan inte klandra dem för de tror att den här musiken är trendig. Men det är den inte.

De fyra killarna i tjugooårsåldern flydde landet samma år som afghanska kvinnor inte fick åka taxi utan en manlig förmyndare, samma år som ett fanatiskt hat mot all sorts musik bredde ut sig, ett hat som gick så långt att till och med ringklockor på cyklar betraktades som musikinstrument och förbjöds. Året talibanerna kom till makten.

Sångaren Lemar stack till Indien med sin familj. Resten av bandet levde i Iran med sina familjer. I lugnare grannländerna lades grunden för deras musikaliska inriktning.

En dag satt bandets trummis Pedram Foushanji och hans bror, basisten Qausam, hemma i vardagsrummet och gick igenom deras pappas vhs-band.

Insert. Play. Guns n' Roses. Aerosmith. Såld.

– Jag älskade riffen. Jag älskade deras utseende, säger Pedram och fortsätter:

– Sen gick vi vidare till Metallica. Därifrån blev vi mörkare och mörkare. Vi började lyssna på death metal, progressiv musik

och trash metal. När jag kom till Afghanistan igen lyssnade jag på den sortens musik ensam, det var ingen annan som gjorde det.

– När jag hörde Metallica första gången visste jag inte att man kunde göra sådana ljud på en gitarr, säger bandets gitarrist Qais.

Lemar å andra sidan spenderade sin barndom med indisk popmusik och Michael Jackson. Inte förrän 2006, när han kom tillbaka till Afghanistan, upptäckte han hårdrock.

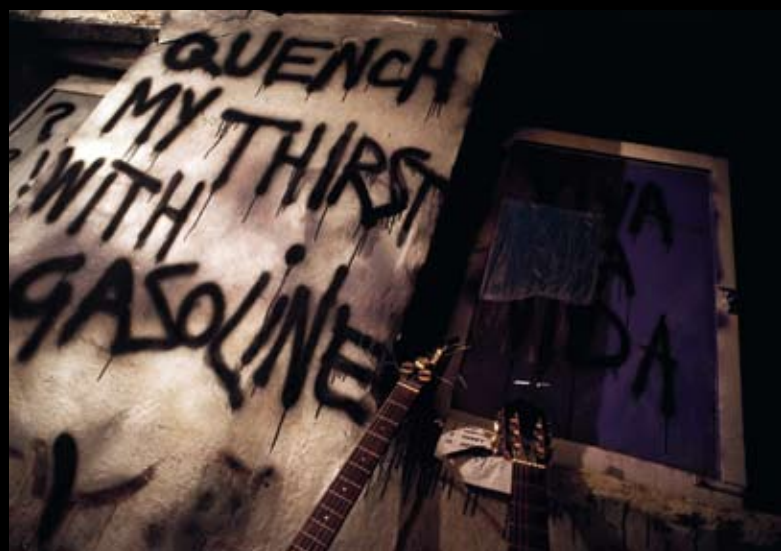
– Jag hittade en skiva med blandade rocklåtar. En med Metallica. När jag lyssnade på den visste jag direkt att det var min musik. Jag kände att jag hörde hemma i den världen. Metal är ren kraft. Den säger inte att jag ska lägga mig ner och dö. Jag ska ställa mig på benen och kämpa.

FÖR ETT DRYGT ÅR SEDAN PRATADE PEDRAM med en australier som spelar in en dokumentärfilm om Kabuls musikscen.

– Det finns två andra killar här i Kabul som är inne på metal.
– Inte en chans, svarade Pedram.

Han introducerade de två bröderna för Lemar och gitarristen Qais Shaqasi och nu sitter alla fyra på stolar och förstärkare i ett ▶

Det här är District Unknown:
Lemar Saifullah – sång, gitarr
Qais Shaqasi – gitarr
Qasem Foushanji – bas
Pedram Foushanju – trummor

” Alla tänker att polisen och presidenten är korrupta, men ingen gör något åt det. De tittar på tiggarna på gatan men säger inget.”

Lemar Saifullah

► litet hus på bakgården av en anläggning för ungdomar i Kabul. Metalbandet är de enda som har replokal här. De tänkte måla väggarna svarta. Men kom på att de kunde bli anklagade för att vara satanister. Nu är den målad i ett febrigt virrvarr av färger och slagord på hårdrock – ”QUENCH MY THIRST WITH GASOLINE”. På väggen har de satt upp ett litet papper med låtar de vill göra perfekta covers på, en majoritet av dem med svenska Opeth. Att bli anklagade för satanism är någonting ännu värre i en redan dålig situation. Kläderna de har på sig är allt annat än vad helt vanliga afghaner har på sig.

– Jag kan bara ha på mig det här i centrala Kabul. Ingen annanstans. För flera år sedan kunde jag ha på mig det ute i provinserna.

Sedan dess hann talibanerna gruppera om i Pakistan och amerikanerna och deras allierade förlorade kontroll överallt utom i städerna i Afghanistan.

– Nu går det inte längre, säger Lemar och drar fingret över halsen.

MEN KLÄDERNA ÄR INTE ALLT som sticker som en nagel i ögat på dem som inte vill se Afghanistan förändras. Språket måste vårdas inför en president och en regering som har beskrivits som både korrupt och paranoid av amerikanska diplomater.

– Det jag sa på konserten häromdagen... Det är det enda stället jag kan säga det på. Om ens där egentligen. Skulle jag säga det på gatan skulle jag för det första bli misshandlad eller värre. För det andra skulle folk kalla mig galen.

Lemar tittar på sina kläder. På sin svarta tröja. På de blekta, tajta jeansen, på nitbältet. Han tittar på resterna av sitt svarta nagellack. Nagellacket han snabbt måste tvätta bort efter varje konsert. Han tittar på kepsen han måste sätta på sig för att dölja sitt långa hår när han går ute på gatan.

– Det här är jag. Jag vill klä mig såhär, men jag vill inte bli kritiserad för det. Vi är rädda för de så kallade religiösa partierna som kan göra oss illa. De tror att vi är satanister. De tror att mitt skägg är satanistiskt. Men det gäller alla religioner, inte bara vår.

Pedram behöver inte oro sig för att inte ta på sig en keps när han går ut. Han har inte långt hår. Däremot så oroas han över studiekamraterna på universitetet.

– Om man spelar i ett metalband kan man inte gå till sina kompisar och berätta om den senaste spelningen. De reagerar som om jag vore en spion. Häromdagen visade jag upp bilder för mina kompisar och de fick tag på bilderna. Nu vet jag inte om jag kan gå säker längre.

– Vi kan inte utvecklas utan kritiken. Men det här är inte vanlig kritik. De attackerar oss. De är inte redo att lyssna på våra åsikter. De har inte tålamod att diskutera det. De tittar på mitt långa hår och tänker att det måste vara något dåligt, säger Quasem.

Något som enligt dem är fel. Islam har alltid sett långt hår som någonting bra.

Det är svårt att inte vara politisk i ett land som Afghanistan. De nya, sporadiskt utplacerade, glashusen på tio våningar existerade inte innan amerikanerna invaderade landet. Många kvinnor bär inte burka längre och alla fönster på ett hus som en kvinna

bor i behöver inte målas svarta i dagens Afghanistan. Men trots att landet moderniseras. Trots att allt fler får mer rättigheter är allt långtifrån bra. Bandet växte fram bland självmordsbombare. De skapar kontroversiell musik en i en världens farligaste städer. Och mitt i all osäkerhet har metal blivit ett sätt för dem att kanalisera sin ilska. Att våga se verkligheten som den är.

– **ATT SPELA METAL, ATT LYSSNA PÅ METAL** är att gå till de där mörkare sidorna som man inte vågar gå till i ens normala liv. Man gör en stig till den mörka sidan, säger Pedram.

– Jag har sett mycket. Jag har torterats mentalt varje dag. Alla tänker att polisen och presidenten är korrupta, men ingen gör något åt det. De tittar på tiggarna på gatan men säger inget. Triljoner dollar kommer in i det här landet men ändå ser jag femåringar som fryser på gatan. Man måste kämpa mot det som inte är rätt, säger Lemar.

De ser musiken som ett vapen. Att sätta en AK-47:a mot någons huvud och krama avtryckaren är för enkelt. Att döda är enkelt. Men att få någon att förstå är svårt. Metal är ett mentalt slag i ansiktet, ett sätt att säga sanningen.

– Metal kan vara aggressivt men det är skillnad på att vara aggressiv rent fysiskt och vara det genom musiken. Här i Afghanistan saknar vi på ett språk på ett sätt. Vi säger gärna ”slå ner honom” istället för att prata. Men jag kan inte klandra mitt land eller mitt folk för att det är såhär. Vi har varit i krig i årtionden.

EN TIDIG MORGON FICK QAUSEM ett brev från sin bror som då befann sig i Iran. Han öppnade det och hittade en skiva. Opeth.

– Jag var så inne på Metallica och hade fastnat där. Jag visste inte vad growling var och undrade vad han höll på med, varför han inte sjöng normalt. Det var en konstig upplevelse men efter ett tag, när jag lyssnade på texterna och lärde mig musiken, tyckte jag det var skitbra. Opeth har blivit ett band som alltid är något nytt för mig. Det är något unikt, något djupt.

Det var Pedram som introducerade Opeth för resten av bandet. Efter att han skickat skivan till sin bror var det Lemars tur att förundras. Han satt framför tv:n och hörde låten ”Bleak” live.

– Han började growla. Jag tänkte att det måste stå ett jävla lejon bakom honom. Sen gick han över och sjöng rent. Det är så jävla svårt. Jag hade aldrig tidigare hört ett band som Opeth, de är helt egna, det är fenomenalt.

Men framtiden ser mörk ut. Afghanistan har, utöver dem, tre andra band som spelar någon form av rock. Ofta lika glad och positiv som afghansk folkmusik. Kabul Dreams är det enda bandet som börjar bli känt utanför huvudstaden.

District Unknown är de enda som spelar metal, och enligt bandet själva kommer det att förbli så. Och genren som växer sig stark i övriga världen kommer i Afghanistan att dö med dem.

– Om tio-tjugo år kommer de inte ha den aggressiva tungan som vi har. Vi hittar någonting positivt i det. Det gör inga andra. Metal är för svårt att förstå för vårt folk. Och kan man inte förstå det kan man inte acceptera det, säger Lemar. •

” Utlänningar reagerar på vårt långa hår och bockskägg. De klappar händerna i ren sympati och vet inte om låten är över eller inte. ”